

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/97/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120305889
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:6120305889.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Petra Tutka v spore žalobkyní: 1. A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom v C., D. XX, 2. E. F., nar. XX.X.XXXX, bytom v C., G. XX, 3. H. I., nar. X.X.XXXX, bytom v C., J. X, zastúpených JUDr. Tomášom Čverčkom, advokátom so sídlom v Košiciach, Čajakova 5 proti žalovanému: Mesto Košice, so sídlom v Košiciach, Trieda SNP 48/A, o zaplatenie 3.638,88 eur s prísl., o odvolaní žalobkyní proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 44C/42/2020-391 zo dňa 27. februára 2023

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Nepriznáva stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví tohto rozhodnutia rozhodol v tomto znení:

I. Žalobu zamietla.

II. Žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

2. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobkyne domáhali od žalovaného zaplatiť žalobkyni v 1. rade a v 3. rade každej sumu 1.558,68 eur a žalobkyni v 2. rade sumu 519,52 eur podľa ich spoluvlastníckych podielov spolu s úrokom z omeškania titulom bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľností nachádzajúcich sa v k.ú. F., K.: C. - L., K.: C. B., zapísaných na LV č. XXXXX, ako parcely registra „C“, špecifikované v žalobnom petite, patriacich do podielového spoluvlastníctva žalobkyní vo veľkosti 2/10 a 1/30 z celku bez právneho titulu a to za obdobie od 27.05.2018 do 26.05.2020. Podanú žalobu odôvodnili tým, že žalovaný predmetné nehnuteľnosti užíva od roku 1957, kedy začal na uvedených pozemkoch realizovať výsadbu verejnej zelene. Táto skutočnosť vyplýva aj z LV č. XXXXX, kde je stanovený spôsob užívania pozemku a predovšetkým z listín Magistrátu mesta Košice ako aj z pozvánky zo dňa 18.03.2016, kde mesto Košice uviedlo, že funkčné využitie parciel (aj ostatných parciel evidovaných v tzv. Borovicovom háji) v zmysle platného Územného plánu hospodársko-sídelnej aglomerácie Košice, je pre ne definovaná funkcia verejnej zelene. V zmysle strategického dokumentu mesta Košice- Miestneho územného systému ekologickej stability (ďalej aj „MÚSES“) schváleného uznesením č. 811/2013 Mestským zastupiteľstvom je táto lokalita špecifikovaná ako Mestské biocentrum regionálneho významu BC- RM. Ďalej žalobkyne uviedli, že viackrát vyzývali žalovaného k vysporiadaniu vzájomných vzťahov, a to naposledy listom zo dňa 14.04.2020, avšak neúspešne. Vzhľadom k tomu, že žalovaný užíva pozemky bez akejkoľvek náhrady o výmere 347,43 m², došlo k protiprávnemu obmedzeniu vlastníckeho práva žalobkyní a zároveň k bezdôvodnému obohateniu sa žalovaného, ktorý tak získal plnenie bez právneho dôvodu, pričom vychádzali zo znaleckého posudku

č. 8/2018, v ktorom znalec vyčíslil ročné nájomné vo výške 6,58 eur za m², ale žalobkyne si uplatňujú len sumu 5,254 eur/m²/rok.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, keďže mal za to, že v danom prípade je na mieste právne posúdenie vzniknuté podľa zákona č. 66/2009 Z.z., a keďže došlo k premlčaniu uplatneného nároku v trojročnej premlčacej dobe je potrebné z dôvodu vznesenej námietky premlčania žalobu zamietnuť.

4. Na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia, po právnom posúdení veci s odkazom aj na vydané zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Co/1912021-300 zo dňa 22.9.2022 podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z., kedy vzniká jednorazová náhrada plnenia, s čím žalobkyne nesúhlasili, keďže mali za to, že pozemky nikdy neprešli na štát, nakoľko do roku 1985 boli v správe (nie vo vlastníctve) s tým, že delimitačnými protokolmi, hospodárskymi zmluvami si žalovaný prevádzal nehnuteľnosti, stavby, zeleň medzi svojimi vlastnými organizáciami, aj keď nie je zrejmé, na základe čoho nadobudol Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košice, správu národného majetku k Borovicovému háju, pričom tento orgán mal predmetné pozemky len v dočasnej správe, tak súd prvej inštancie viazaný právnym názorom krajského súdu opätovne posúdil nárok žalobkyň v zmysle ust. § 1 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí ako aj v zmysle § 2 ods. 1 tohto zákona, § 1, § 2 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 66/2009 Z.z.“) v zmysle § 151m ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 151o OZ, § 100 ods. 1, 2 OZ, § 101 OZ dospel k záveru, že nie je sporné, že pozemky sú vo vlastníctve žalobkyň, a to aj v súčasnosti, ktoré ale užíva žalovaný s tým, že na daný vzťah sa aplikuje zákon č. 66/2009 Z.z., keďže podmienky pre jeho aplikáciu sú splnené s poukazom aj v tejto otázke na ustálenú rozhodovaciu prax súdov, čo sa týka vzniku Borovicového háju po roku 1960, ktorý bol od počiatku identifikovaný na parcelách č. 4352, 4354, 4311, 4304/1, 4304/3 a č. 4304/6 v celkovej výmere 11,4245 ha evidovaných ako les v lesnom pôdnom fonde v pôvodnom fonde. Teda počnúc rokom 1984 sa riešilo využitie Borovicového hája na obvodový park, čo mal realizovať Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc, ktorý dňa 31.10.1984 podal žiadosť o vyňatie týchto lesných pozemkov. Uvedené potvrdzuje i rozhodnutie Odboru výstavby Obvodného národného výboru č. Výst. 2224-a-1985-Bk zo dňa 15.III.1985 o využití územia pre Borovicový háj. Boli preto realizované kroky, aby štátny les - Borovicový háj ako národný majetok v správe Záhradníckeho a sadovníckeho podniku mesta Košíc bol vyňatý z lesného fondu na plnenie funkcií mestskej zelene. Rozhodnutím Ministerstva lesného a vodného hospodárstva SSR z 21. januára 1987 boli trvale vyňaté lesné pozemky v katastrálnom území Košice - Západ pre zriadenie parkovej zelene z lesného pôdneho fondu o celkovej výmere 11,4245 ha, čo svedčí o tom, že žiadosť podal oprávnený subjekt. Do roku 1987 bol teda Borovicový háj lesom a po tomto roku sa zámerom Národného výboru mesta Košice mala z Borovicového hája vytvoriť mestská zeleň - obvodový park. Správou národného majetku „Borovicový háj“ bol poverený Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc, ktorý správu ku dňu 30.11.1987 odovzdal Záhradníckemu a sadovníckemu podniku mesta Košíc - Správa verejnej zelene Košice, čo mal súd preukázané z Hospodárskej zmluvy o prevode správy národného majetku zo dňa 10.11.1987. Ku dňu účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. právo hospodárenia k predmetnému nehnuteľnému majetku preukázal Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košice, š.p. Správa verejnej zelene, pričom delimitačným protokolom zo dňa 28.6.1991 tento majetok bol odovzdaný Správe mestskej zelene v Košiciach, ktorá bola zriadená na základe uznesenia Mestského zastupiteľstva v Košiciach č. 7/B zo dňa 14. mája 1991 ako rozpočtová organizácia mesta. Uvedené mal súd preukázané z Protokolu o prechode vlastníctva, majetkových práv a záväzkov, v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí zo dňa 3.5.2004.

5. K jeho nedostatkom, pokiaľ ide o okamih jeho vyhotovenia, ktoré žalobkyne namietali, súd uviedol, že k prechodu Borovicového hája v správe Správy mestskej zelene v Košiciach do vlastníctva žalovaného došlo okamihom účinnosti zákona č. 138/1991 Zb., teda 1.5.1991, a samotný delimitačný protokol má len deklaratórny charakter. Okolnosť, že delimitačný protokol vo vzťahu k žalovanému bol vypracovaný dňa 3.5.2004 je preto bez právneho významu, čo popiera tvrdenie žalobkyň, že verejná zeleň vznikla až 19.12.1991 vyhlásením VZN č. 2/1991 o zakladaní, údržbe a ochrane zelene, v kontexte aj rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 13.9.2022 sp.zn. 6Co/78/2022, ktorý uviedol, že charakter zelene a miesta voľne prístupného verejnosti ohľadne danej lokality vyplýva aj z dokumentu Miestny územný systém ekologicky stability mesta Košice z roku 2013 s tým, že od roku 1995 je aj lokalita Borovicového lesíka nad Popradskou ulicou považovaná za biocentrum, aj keď v dôsledku protestu prokurátora bolo zrušené uznesenie č. 2/1991 zo dňa 19.12.1991 o zakladaní, údržbe a ochrane zelene, čím nemožno poprieť,

že daná lokalita je zeleňou vo vlastníctve mesta a je prístupná verejnosti. Vo vzťahu k verejnej zelene na účely zákona č. 66/2009 Z.z. apeloval súd aj na ust. § 47 ods. 5 zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny účinné od 1.1.2020.

6. Pokiaľ žalobkyne spochybnili rozsah územného rozhodnutia vo vzťahu k tam uvedeným parcelám, ktoré nie sú totožné s parcelami, ktoré sú predmetom tohto konania, súd prvej inštancie zdôraznil, že v konaní nebolo nikdy sporné to, že pozemky, ktoré sú predmetom tohto konania, sú súčasťou M. hája, ktorého výmera je totožná minimálne od roku 1984 až doteraz s odkazom aj na geometrický plán č. 241-1-3601-45/82 zo dňa 6.12.1982 na č.l. 334 spisu, pričom žiadosť o vyňatie pozemkov z lesného pôdneho fondu podával Záhradnícky a sadovnícky podnik, ktorý bol štátnym podnikom, pričom ministerstvo nenašlo žiadne nedostatky a považovalo žiadateľa za žiadateľa oprávneného, a preto aj žiadosť vyhovel, a preto aj následne správu majetku previedlo na Správu mestskej zelene (viď delimitačný protokol zo dňa 28.6.1991), ktorá bola zriadená na základe uznesenia Mestského zastupiteľstva v Košiciach č. 7/B zo dňa 14.5.1991 ako rozpočtová organizácia celomestskej povahy.

7. Na základe uvedeného súd uzatvoril, že Borovicový háj je verejnou zeleňou, ktorá prešla do vlastníctva žalovaného podľa osobitného predpisu - zákona č. 138/1991 Zb. a to ku dňu účinnosti tohto zákona 1.5.1991, čím boli splnené podmienky pre aplikáciu zákona č. 66/2009 Z. z. na prejednávany prípad, keďže podľa § 1 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. sa vzťahuje aj na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom, na ktorých je verejná zezeň. Pre posúdenie uplatneného nároku bolo v preskúmvanej veci potrebné ustáliť charakter náhrady za vecné bremeno zriadené zákonom č. 66/2009 Z.z., pričom rozhodovacia prax súdov nebola v tejto otázke vždy jednotná. Vzhľadom na vznesenú námietku premičania zo strany žalovaného podstatu problému spočíva v charaktere náhrady za vecné bremeno, teda či svojou povahou je jednorazovou alebo opakovanou náhradou v kontexte citovaných rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ktoré danú problematiku jednorazovej náhrady, čo sa týka M. háju v Košiciach aj upravovali, čo tvorí toho času aj ustálenú rozhodovaciu prax (viď uznesenie NS SR z 31.10.2017 sp.zn. 6Cdo/129/2010), čím je procesný útok žalobkyň nedôvodný, nakoľko sa právo žalobkyň na zapltenie náhrady za vecné bremeno premičalo najneskôr 1.7.2012 a žalobkyne podali žalobu na súd až dňa 27.5.2022 súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

8. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalovaný nemá nárok na náhradu trov konania v zmysle § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, keďže žalovaný si žiadne trovy konania neuplatnil.

9. Proti rozsudku podali v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalobkyne. Uplatnili odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP, t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

10. Žalobkyne nesúhlasili s tvrdením a záverom súdu prvej inštancie, na ktoré poukazovali, a to že z rozhodnutia Ministerstva lesného a vodného hospodárstva SSR zo dňa 21.1.1987 je zrejmé, že len do r. 1987 bol M. háj (ďalej len „BH“) lesom a tak Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc nikdy nenadobudol do správy Borovicový háj, čo je zrejmé aj z citovaného rozhodnutia a jeho prílohy, keďže žalovaný do dnešného dňa nepredložil o tom žiadny dôkaz, že príslušná hospodárska zmluva na žiadateľa Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc bola niekedy uzavretá s odkazom aj na ust. § 12 ods. 1 zák.č. 61/1977 Zb. o lesoch, platného a účinného do 23.6.1991 a podľa § 13 tohto zákona, pričom právo užívania lesných pozemkov je bezodplatné a časovo neobmedzené, oprávňujúce socialistickú organizáciu na to, aby na lesných pozemkoch hospodárila v rovnakom rozsahu, ako keby bola vlastníkom a využívala ich v súlade s právnymi predpismi na plnenie úloh, ktoré sú predmetom jej činnosti. Teda Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc, správa verejnej zelene mal dočasnú správu predmetnej nehnuteľnosti, čo vyplýva aj z vtedy platného a účinného hospodárskeho zákonníka s poukazom aj na zmätočnosť vo vyjadrovaní súdu v kontexte bodov 50. až 48. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ako aj ďalších. Apelovali na to, že až počnúc rokov 1985 sa riešilo využitie Borovicového hája na obvodový park, avšak výsadbu realizovali Východoslovenské štátne lesy š.p. ako les a nie ako verejnú zezeň, ktorú náš právny poriadok ani nepoznal nielen pred r. 1989 alebo po ňom a žalobkyne preukázali protestom prokurátora, že „verejná zezeň“ v lokalite Borovicový háj mala vzniknúť až dňa 19.12.1991, keďže na základe protestu prokurátora aj došlo k zrušeniu všeobecne záväzného nariadenia Mesta Košice č. 2/1191 o zakladaní, údržbe a ochrane

zelene, ktoré bolo vydané až dňa 19.12.1991. Žalobkyne dávali do pozornosti, prečo sa nemôže aplikovať na predmet žaloby zákona č. 66/2009 Z.z. s odkazom na konkrétne zdôvodnenie citovaných zákonných ustanovení, keďže verejná zeleň ako obvodový park vznikla až dňa 19.12.1991, teda 7 mesiacov po účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. a to vyhlásením všeobecne záväzného nariadenia č. 2/1191 o zakladaní, údržbe a ochrane zelene a preto nemohla verejná zeleň prejsť na žalovaného a ku dňu 1.5.1991 ešte neexistovala s tým, že písomný protokol bol spísaný až 3.5.2004. Preto Borovicový háj vznikol ešte pred rokom 1991 jeho vysadením, čím súd opomenul rozhodnutie Ministerstva lesného a vodného hospodárstva SSSR zo dňa 21.1.1987, ktoré bolo vydané 2 roky po tom, ako bolo vydané rozhodnutie zo dňa 5.3.1985. Preto do r. 1987 bola lokalita Borovicového hája lesom a nie verejnou zeleňou. Čo sa týka právnej argumentácie verejnej zelene poukazovali na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 28.2.2006 sp. zn. 22Cdo/1118/2005 a čo sa týka rozhodnutia ONV zo dňa 15.3.1985, to nikdy nenadobudlo právoplatnosť, čo vyplýva aj zo samotnej doložky právoplatnosti a preto ide o pakt bez právnych účinkov, keďže žiadne rozhodnutie nebolo doručené vlastníkom pozemkov, v kontexte uznesenia Veľkého senátu zo dňa 7.10.2020 sp. zn. 1VCdo/6/2019. Navrhovali v rámci odvolacieho konania sa vysporiadať so skutočnosťami z hľadiska systematického výkladu právnej úpravy týkajúcej sa vzniku práva zodpovedajúceho vecnému bremenu a či je alebo nie je možné na kategóriu „verejná zeleň“ podľa § 1 ods. 2 ZoMU vzťahovať právne závery týkajúce sa zriadenia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu podľa zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej aj „ZoVB“). Ďalej, čo je obsahom práva zodpovedajúceho vecnému bremenu podľa § 4 ods. 1 ZoMU pri objektoch spadajúcich pod kategóriu „verejná zeleň“ podľa § 1 ods. 2 ZoMU a teda aké čiastkové oprávnenia vyplývajú z takéhoto práva zodpovedajúceho vecnému právu pre obec(mesto). Z hľadiska systematického výkladu právnej úpravy týkajúcej sa vzniku práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, či je alebo nie je možné na kategóriu „verejná zeleň“ podľa § 1 ods. 2 ZoMU vzťahovať právne závery týkajúce sa vzniku náhrady za zriadenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu podľa ZoVB a či je alebo nie je možné vzťahovať rovnaké pravidlá upravujúce vznik práva zodpovedajúceho vecnému bremenu pri ZoVB taktiež na vznik práva zodpovedajúceho vecnému bremenu podľa ZoMU pri objektoch spadajúcich pod kategóriu „verejná zeleň“ podľa § 1 ods. 2 ZoMU a to z dôvodu, že takéto stavby nevykazujú obdobné charakteristické znaky ako byty/bytové domy podľa ZoVB (inak ako je tomu v prípade stavieb podľa § 1 ods. 1 ZoMU), nakoľko opatrenia uvedené v § 4 ods. 1 ZoMU nemožno vôbec ex lege aplikovať primerane na objekty spadajúce pod kategóriu verejnej zelene podľa § 1 ods. 2 ZoMU alebo v prípade, aby bolo možné aplikovať § 4 ods. 1 na objekty kategórie verejná zeleň je nutné, aby tomu predchádzal zápis príslušného práva obce (mesta) zodpovedajúceho vecnému bremenu v katastri nehnuteľností. Za týchto okolností je potrebné zákonom používané slovné spojenie v § 4 ods. 1 ZoMU „vznik“ vykladať teleologickou redukciou znižujúco ako „zriadenie“ a zároveň v nadväznosti na uvedené slovné spojenie „záznam“ je nutné vykladať ako „vklad“. Buď z dôvodu neurčitosti obsahu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, ktoré by sa malo podľa § 4 ods. 1 vzťahovať na stavby v kategórii verejná zeleň § 1 ods. 2 ZoMU, pri týchto stavbách ZoMU nevyvoláva vôbec právny následok vzniku práva vecného bremena, taký aký je predpokladaný pri iných stavbách patriacich pod § 1 ods. 1 ZoMU, alebo v prípade, ak by malo vzniknúť na dotknutom pozemku podľa § 4 ods. 1 ZoMU právo zodpovedajúce vecnému bremenu, tak sa má jednať o právo umiestnenia stavby, pričom toto právo je pri stavbách podľa § 1 ods. 2 ZoMU zhodné vo svojom obsahu s vecným bremenom pri stavbách podľa § 1 ods. 1 ZoMU, preto v sebe neobsahuje právo požívania týchto pozemkov a teda povinnosť vlastníka dotknutého pozemku strpieť vstup verejnosti na slúžiaci pozemok. Z tohto dôvodu podľa prechádzajúceho bodu preto nie je možné absorbovať náhradu za vstup verejnosti na pozemok titulom bezdôvodného obohatenia v náhrade za vznik práva zodpovedajúceho vecnému bremenu podľa § 4 ods. 1 ZoMU, za obmedzenie podľa § 4 ods. 2 ZoMU patrí dotknutým osobám opakujúca sa náhrada. Právo na jednorazovú náhradu môže pri objektoch v kategórii verejná zeleň podľa § 1 ods. 2 ZoMU vzniknúť až momentom zápisu príslušného práva zodpovedajúceho vecnému bremenu podľa § 4 ods. 1 ZoMU v katastri nehnuteľností v prípade, ak by malo vzniknúť právo na jednorazovú náhradu zo zákona, k uvedenému mohlo dôjsť až po účinnosti novelizácie ZoMU zákonom č. 257/2022 Z. z. a teda ku dňu 01.09.2022. Trvali na tom, že súd prvej inštancie preto nesprávne právne posúdil námietku premlčania vznesenú žalovaným a teda v prípade, ak by aj vo veci vzniklo právo na jednorazovú náhradu za obmedzujúce opatrenia podľa ZoMU, tak takéto právo v čase podania žaloby nebolo premlčané.

11. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyní nevyjadril.

12. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ďalej len "CSP") prejednal odvolanie žalobkyní ako podané včas, oprávnenou osobou proti rozhodnutiu,

proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a § 380 CSP, z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru o nedôvodnosti odvolania žalobkyň.

13. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 6.6.2024 o 10,30 hod., v pojednávacej miestnosti č. dv. 207/II. posch., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 21.5.2024 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 CSP a § 378 ods. 1 CSP.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa strane znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní (s účinnosťou od 01.07.2016 v Civilnom sporovom poriadku) za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

15. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je vymedzený vadami konania, ktorými sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 389 CSP, ktoré spočívajú v chybnom postupe súdu napr. pri dokazovaní (ak pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP, pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), v chybnom poučovaní účastníkov a v ďalších nedostatkoch jeho činnosti, ku ktorým došlo počas konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom tieto vady nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušenia predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Typickou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Ide napr. o nedostatok vyznenia strany sporu o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bola strana sporu vylúčená z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a pod., neposkytnutie poučenia o povinnosti tvrdenia alebo poučenia o dôkaznej povinnosti, aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania, aj keď pre to neboli splnené podmienky a pod. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP, napr. ak súd nevykonal dokazovanie na pojednávaní, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz nebol vykonaný zákonným spôsobom, účastníkovi v rozpore so zákonom nebolo poskytnuté právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, a pod.

16. Tento odvolací dôvod je daný aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku, keďže ide o inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (viď Stanovisko občianskoprávného kolégia Najvyššieho súdu SR z 3.12.2015 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a súdov Slovenskej republiky 1/2016).

17. Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal navrhnuté dôkazy nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

18. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré s dôkazov nevyplynuli alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne prihliadal na skutočnosti, ktoré boli preukázané, či vyplynuli z prednesov strán

sporu. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

19. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

20. Odvolací súd dospel k záveru, že hore uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené, a keďže v prevažnej miere odvolacie námietky tvoria námietky, ktoré žalobkyne už uplatňovali v priebehu konania a s ktorými sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne, stručne a výstižne vysporiadal, odvolací súd sa v celom rozsahu v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zdôraznenie správnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie dopĺňa:

21. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

22. V prejednávanej spore sa žalobkyne v konaní domáhajú náhrady za zákonné vecné bremeno vzniknuté podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. za užívanie jeho hore uvedených pozemkov žalovaným s odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov, čo nemôže zvrátiť ani špecifikácia uplatnených odvolacích námietok, a keďže v konaní žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku bolo potrebné sa zaoberať uvedenou námietkou s tým, že z rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/194/2018 a 8Cdo/17/2019 finančná náhrada za vecné bremeno je majetkovým právom, ktoré sa premlčuje v 3 ročnej premlčacej dobe.

23. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z., ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré obsahuje držba a užívanie pozemku pod stavbou vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla od vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok.

24. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej. Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

25. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je 3 ročná a plynie odo dňa, keď sa právo malo vykonať po prvý raz.

26. Zákon č. 66/2009 Z.z. nadobudol účinnosť 1.7.2009 teda účinnosťou tohto zákona mohol žalobca právo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka). Žalobca mohol nárok na náhradu za zákonné vecné bremeno uplatniť aj skôr, teda aj 1.7.2009 a najneskôr do 1.7.2012, avšak žaloba na súde bola podaná až dňa 27.5.2022, teda po uplynutí 3 ročnej premlčacej doby, keďže ale žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania, preto nebolo možné žalobkyniam uplatnený nárok priznať.

27. Odvolanie žalobkyň nemožno považovať rovnako za dôvodné, ak vychádza z názoru, že náhrada za vecné bremeno nie je jednorazová. Je tomu tak preto, že uvedený názor je v rozpore s doterajšou súdnou praxou prezentovanou rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/194/2018 a 8Cdo/17/2019, ako aj ďalšie, z ktorých vyplynul právny názor, že náhrada za vecné bremeno je jednorazová.

28. V tomto znení odvolací súd poukazuje aj na najaktuálnejšie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 7Cdo/363/2021 zo dňa 28.2.2023, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa

7.7.2021 sp. zn. 3Co/58/2020, čo sa týka dôvodnosti aplikácie zák.č. 66/2009 Z.z., kde najvyšší súd poukazoval na predvídateľnosť rozhodnutia v totožných veciach, princíp právnej istoty, ustálenú rozhodovaciu prax súdov zabezpečenie spravodlivej ochrany práv chránených záujmov a nepochybné aj práva na spravodlivý proces stranami sporu.

29. Preto aj odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci náležite zistil skutkový stav, z vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, keď aplikoval na zistený skutkový stav príslušnú právnu normu, ktorú aj správne interpretoval. Odvolací súd nezistil existenciu inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a stotožňuje sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré netrpí nedostatkom nepreskúmateľnosti a konštatuje jeho správnosť. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia a k odvolacím námietkam odvolateľiek preto uvádza a dopĺňa nasledovné.

30. Odvolateľky nedôvodne namietali, že žalovaný nepreukázal, že Borovicový háj bol už pred rokom 1990 verejnou zeleňou a stavbou, práve naopak, že žalobkyne preukazovali protestom prokurátora, že verejná zeľaň v lokalite Borovicového hája mala vzniknúť až dňa 19.12.1991. K tejto odvolacej námietke odvolací súd uvádza, že zákon č. 66/2009 Z.z. nedefinuje pojem verejná zeľaň. V proteste prokurátora bolo namietané definovanie pojmu verejná zeľaň v rámci VZN, pričom však nemožno poprieť fakt, že daná lokalita je zeleňou vo vlastníctve mesta a je prístupnou verejnosti. K danej odvolacej námietke odvolací súd odkazuje tiež na argumentáciu súdu, podľa ktorej v súvislosti s vyhlásením VZN č. 2/1991 o zakladaní, údržbe a ochrane zelene je potrebné uviesť, že predmetné VZN mesta sa zaoberalo pojmom a klasifikáciou zelene, výkonom správy zelene, povinnosťami správcu a vlastníka zelene a pod., pričom táto úprava nič nemení na fakte, že Borovicový háj bol až do roku 1987 identifikovaný ako les a následne užívaný ako verejná zeľaň. Spomínané VZN č. 2/1991 sa nezaoberalo konkrétne identifikáciou Borovicového hája, dokonca jeho založením, či vytvorením, pričom existencia Borovicového hája už v období pred 19.12.1991, t.j. pred vyhlásením VZN č. 2/1991, bola zjavne preukázaná ostatnými písomnými dôkazmi produkovanými stranami sporu v konaní, ako aj to, že mala už vtedy charakter verejnej zelene. Dodal, že tento charakter Borovicového hája ako verejnej zelene je treba odlišiť od sadov, parkov, a pod., ktoré sú stavbami v zmysle zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), a na ktoré myslí ustanovenie § 1 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z.. V niektorých prípadoch budú sa preto plochy zelene považovať za stavbu alebo budú prináležať k stavbe, prípade budú existovať nezávisle od stavieb a súčasne sa nebudú považovať za stavbu, čo zjavne bude aj prípad Borovicového hája. Borovicový háj predstavuje vnútromestskú zeleň, ktorá je prístupná verejnosti, pričom takto je vnímaná od počiatku jeho výsadby. Dokonca spočiatku aj samé žalobkyne označili Borovicový háj za verejnú zeleň (pozn. súdu: žaloba na čl. 8 a nasl. súdneho spisu). Následná argumentácia žalobkýň o tom, že v zmysle § 120 ods. 1 OZ sa bude jednať v prípade Borovicového hája o súčasť vecí tiež neobstojí vzhľadom na početné písomné dôkazy predložené stranami v tomto konaní, ktoré potvrdzujú vlastníctvo Borovicového hája prislúchajúce žalovanému. Pojem „verejná zeľaň“ zákon č. 66/2009 Z.z. nedefinuje, no s týmto pojmom sa v súčasnosti môžeme stretnúť v ustanovení § 47 ods. 5 zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny, kde sa uvádza, že „ustanovenie odseku 4 písm. a) sa nepoužije, ak drevina rastie na území s druhým alebo tretím stupňom ochrany, na cintorínoch, v zastavanom území obce na miestach voľne prístupných verejnosti (ďalej len "verejná zeľaň") alebo na ornej pôde ako solitér, stromoradie, skupina stromov alebo súčasť terasy alebo medze.“ Tiež pôvodný zákon č. 287/1994 Zb. o ochrane prírody a krajiny v ust. § 32 ods. 4 používal pojem verejný sad a záhrada, ktorý nie je pojmovo vzdialený pojmu verejná zeľaň. Pojem „verejná zeľaň“ možno na základe sadovníckej a urbanistickej praxe vymedziť ako „zeľaň prístupná všetkým občanom bez obmedzenia a slúži na všeobecné užívanie. Predstavuje zeleň v uliciach, stromoradia, zelené pásy a pruhy, mobilnú zeleň v uliciach, voľné miesta po asanácii budov, parkoviská, zeleň na námestiach, zeleň pri významných budovách, pomníky a pamätníky, verejnú zeleň na sídliskách, mestské parky a parkovo upravované plochy, promenády, promenádne lúky, odpočinkové lúky, okružné prechádzkové trasy, cieľové prechádzky, odpočívadlá, prírodné kiná a amfiteátre, náučné chodníky, psie lúky a pod. Zeľaň verejných parkov tvoria všetky verejné prístupné plochy zelene v sídelnom útvar“ (<https://www.bratislava.sk/sk/triedenie-zelene>). Súd uvádza, že skutočnosť, že VZN č. 2/1991, ktoré sa pôvodne zaoberalo pojmom verejná zeľaň, bolo na základe protestu prokurátora zrušené, nemení nič na skutočnosti, že Borovicový háj je zeleňou vo vlastníctve mesta Košice a je prístupnou širokej verejnosti.

31. Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie mal zistené, že Uznesením Mestského zastupiteľstva v Košiciach č. 811 zo dňa 16.12.2013 bol schválený tzv. Miestny územný systém ekologickej stability mesta Košice (MÚSES), z ktorého vyplýva, že Borovicový háj ako súčasť mestského regionálneho biokoridoru sa viaže na existujúce významné segmentyestskej zelene. Zo Žiadosti o informáciu k funkčnému využitiu pozemkov v lokalite Borovicový háj - vyjadrenie zo dňa 17.05.2021 vyplýva, že Oddelenie útvaru hlavného architekta mesta Košice oznámilo Magistrátu mesta Košice, že lokalita Borovicový Háj je v zmysle Územného plánu hospodársko - sídelnej aglomerácie Košice (ďalej len ÚPN HSA“) definovaná ako plocha verejnej zelene od doby jeho prvotného spracovania v rokoch 1973 až 1975. Tento stav pretrval aj po komplexných aktualizáciách ÓPN HSA v rokoch 1985 a 1993. Táto lokalita je v zmysle Miestneho územného systému ekologickej stability mesta Košice definovaná ako mestské biocentrum regionálneho významu „Borovicový lesík nad Popradskou ulicou“, na ploche ktorého je potrebné zachovať súčasnú plochu porastov drevín, zabezpečiť ich pravidelnú údržbu, zamedziť zmenu využitia územia z verejného parku na územie pre výstavbu a vylúčiť umiestňovanie stavebných objektov. Preto je aj nedôvodne namietané, že verejná zeleň v lokalite Borovicový háj mala vzniknúť až dňa 19.12.1991, ku ktorému dátumu bolo vydané VZN č. 2/1991. Borovicový háj nevznikol takpovediac z jedného dňa na druhý, ale išlo o proces vytvárania danej lokality nielen ľudskou činnosťou, ale tiež ako prírodný výtvor, ktorý bol zeleňou prístupnou širokej verejnosti už pred žalobkyňou označeným dátumom 19.12.1991. V tejto súvislosti neobstojí preto ani odvolacia námietka, ktorou žalobkyne namietali, že verejná zeleň na žalovaného nemohla prejsť, pokiaľ ku dňu 1.5.1991 ešte neexistovala. K tomuto tvrdeniu odvolací súd poukazoval na to, čo uviedol aj súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku, že Borovicový háj vznikol po roku 1960 v celkovej výmere 11,4245 ha ako les pôvodne v lesnom a pôdnom fonde. Z činnosti súdu je známe (pozn. súdu: listinné dôkazy predložené v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 45C/34/2022 týkajúce sa postupu príslušných orgánov o vyňatie Borovicového hája z lesného pôdneho fondu so zámerom realizácie obvodového parku), že Borovicový háj bol vystavaný ako okrasná škôlka k dopestovaniu materiálu pre výstavbu sídlisk na území mesta Košice, pričom od roku 1984 sa začalo zvažovať o využití Borovicového hája ako obvodového parku. Túto akciu mal riešiť Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc, ktorý mal v správe Borovicový háj. Napokon rozhodnutím Ministerstva lesného a vodného hospodárstva SSR zo dňa 21.01.1987 došlo k trvalému vyňatiu lesných pozemkov v katastrálnom území C. - L. s cieľom vytvoreniaestskej zelene - obvodového parku o celkovej výmere 11.4245 ha. Z predmetného je zjavné, že len do roku 1987 bol Borovicový háj lesom.

32. Z rozhodnutia Obvodného národného výboru, odbor výstavby, ÚPaA, číslo Výst. 2224 - a 1985 - Bk zo dňa 15.3.1985 vyplýva, že bolo rozhodnuté o využití územia pre „Borovicový háj v lokalite Košice - Západ“ so stanovením vymedzených podmienok, pričom bolo konštatované, že zmena využitia územia vyhovuje obecným technickým požiadavkám na stavbu stanoveným vyhláškou č. 83/1946 Zb. Z činnosti súdu je známe, že pred vydaním rozhodnutia sa konalo pracovné rokovanie ohľadom územného rozhodnutia akcie „Borovicový háj v lokalite Košice - Západ“ dňa 08.03.1985, kde sa zvažovalo prebudovanie hája nad Popradskou cestou na obvodový park pre Košice. Po majetkovo - právnom vysporiadaní a výstavbe parku sa malo zabezpečiť jeho spravovanie a údržba. Odvolací súd sa nestotožňuje s námietkou žalobkyne, že toto rozhodnutie nikdy nenadobudlo právoplatnosť. Doložka právoplatnosti je vyznačená na zadnej (druhej) strane rozhodnutia, a to 4.5.1985, aj keď zrejme administratívnym omylom je to uvedené v kolónke „dátum“ (v Košiciach, dňa 4.5.1985). Uvedený záver je prijateľný aj z toho dôvodu, že zo žiadnych dôkazov nevyplývalo, aby sa voči nemu dotknuté strany odvolali. Keď žalobkyňa tvrdí, že rozhodnutie nemohlo nadobudnúť právoplatnosť, lebo jej, resp. právnym predchodcom nebolo ako oprávneným osobám doručené, je nutné zdôrazniť, že vydané rozhodnutie sa doručovalo ZaSP, ÚHA Košice, NVmK - odbor ÚPaA, ObNV II. - KHSDaO.

33. K odvolaniu v časti, v ktorej odvolateľky argumentovali tým, že verejná zeleň subsumovaná pod § 1 ods. 2 ZoMU musí byť spôsobilým predmetom občiansko-právnych vzťahov, a teda sa musí jednať o samostatnú vec v právnom slova zmysle, odvolací súd uvádza, už zo samotnej zákonnej konštrukcie § 1 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z. vyplýva, že pokiaľ ide o kategóriu vecí: cintorín, športový areál a verejná zeleň, tieto môžu byť predmetom prevodu vlastníckeho práva, teda spĺňajú podmienku samostatnej veci v právnom slova zmysle. Pokiaľ by tomu tak nebolo, nemohol by zákonodarca vo svojom § 1 ods. 2 tohto zákona stanoviť podmienku („... ak tento cintorín, športový areál alebo verejná zeleň prešli do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu“).

34. Pokiaľ ide o nastolenú otázku, či vznik práva zodpovedajúceho vecnému bremenu možno vzťahnúť aj na kategóriu verejnej zelene, podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ zákon č. 66/2009 Z.z. vo svojom § 1 ods. 2 hovorí o tom, že tento zákon sa primerane vzťahuje aj na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom, na ktorých je umiestnený cintorín, okrem pozemkov vo vlastníctve cirkví, športový areál alebo verejná zeleň, ak tento cintorín, športový areál alebo verejná zeleň prešli do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu, úpravu o primeranej aplikácii zákona č. 66/2009 Z.z. na pozemky podľa označeného § 1 ods. 2 nemožno zúžiť iba na usporiadanie vlastníckych vzťahov k týmto pozemkom, keďže zákon nevyklučuje zriadenie zákonného vecného bremena aj k pozemkom § 1 ods. 2 citovaného zákona. Usporiadanie vlastníckych vzťahov podľa § 2 zákona č. 66/2009 Z.z. je poskytnutie náhradného pozemku vlastníkovi pozemku pod stavbou zámennou zmluvou alebo usporiadanie v konaní o pozemkových úpravách. Do času takéhoto definitívneho usporiadania vlastníckych vzťahov však zákonodarca usporiadal vlastnícke vzťahy k pozemkom v zmysle § 1 ods. 1 a ods. 2 tohto zákona tak, že k nim zriadil podľa § 4 tohto zákona vecné bremeno. Niet žiadneho rozumného dôvodu, prečo by do času trvalého usporiadania vlastníckych vzťahov nemalo vzniknúť zákonné vecné bremeno aj k pozemkom vymenovaným v § 1 ods. 2 tohto zákona a prečo by vo vzťahu k nim mal existovať odlišný režim v porovnaní s pozemkami podľa § 1 ods. 1 tohto zákona. Pokiaľ sám zákonodarca podľa § 1 ods. 2 tohto zákona upravil primerané použitie zákona aj na pozemky, na ktorých je umiestnený cintorín, športový areál alebo verejná zeleň, postavil ich tak na roveň tých pozemkov, na ktorých sa nachádzajú stavby v zmysle § 1 ods. 1 tohto zákona, preto niet dôvodu pre iný režim pozemkov, na ktorých sa nachádza verejná zeleň oproti pozemkom, na ktorých sa nachádza stavba. Odvolací súd preto s predmetnou argumentáciou odvolateľov nesúhlasí s tým, že rovnaký právny názor v tejto otázke vyslovil aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutiach sp. zn. 6Co/197/2022 zo dňa 21.3.2023, sp. zn. 6Co/133/2022 zo dňa 8.8. 2023, sp. zn. 6Co/78/2022 zo dňa 13.9.2022 a 5Co/86/2023 zo dňa 25. 4.2024 (dve posledné z menovaných rozhodnutí posudzovali vznik vecného bremena vo vzťahu k Borovicovému háju). Rovnako z rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/67/2019 zo dňa 25.6.2020 a sp. zn. 5Co/113/2019 zo dňa 24.11.2020, ktorých predmetom bolo zaplatenie peňažnej čiastky tvrdeným titulom náhrady za zákonné vecné bremena podľa zák. č. 66/2009 Z.z. vyplýva, že v oboch prípadoch sa tvrdený vznik zákonného vecného bremena mal vzťahovať na pozemok patriaci žalobcovi, ktorý žalovaná (obec) využíva ako futbalové ihrisko, keď priamo na pozemku žalobcu nie je umiestnená žiadna stavba, ale pozemok je súčasťou športového areálu. Išlo teda o pozemok, o ktorom sa zákon č. 66/2009 Z.z. zmieňuje vo svojom § 1 ods. 2. Aj keď súdy oboch inštancií vyslovili názor o tom, že v tu prejednávaných veciach nevzniklo zákonné vecné bremeno ale bezdôvodné obohatenie, k tomuto záveru dospeli výlučne z dôvodu, že vzniku zákonného vecného bremena bránila nájomná zmluva na prenájom predmetného pozemku uzatvorená medzi stranami sporu, ktorá existovala (trvala) ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. V oboch prípadoch odvolacie súdy vychádzali zo záveru, že zákon č. 66/2009 Z.z., ktorý upravuje vlastnícke vzťahy k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obcí a pozemkov, ktoré sú vo vlastníctve iných osôb ako obcí sa vzťahuje aj na pozemky, kde je umiestnený športový areál. Na základe toho potom posudzovali vznik zákonného vecného bremena, teda či boli naplnené všetky podmienky predpokladané v § 4 zák. č. 66/2009 Z.z. aj vo vzťahu k predmetnému pozemku.

35. Odvolateľky spochybňujú, aby sa vznik vecného bremena vzťahoval aj na kategóriu verejnej zelene majúca za to, že takéto stavby nevykazujú obdobné charakteristické znaky ako byty/bytové domy podľa zákona o vlastníctve bytov (inak je tomu v prípade stavieb podľa § 1 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z., ohľadne ktorých je možné akceptovať poukaz na vzájomnú podobnosť a možný systematický výklad medzi pravidlami ZoMU a ZoVB), podľa názoru odvolacieho súdu ale opomenula podstatný zámer zákona č. 66/2009 Z.z., ktorým je usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom vymedzeným tak v § 1 ods. 1, ako aj v § 1 ods. 2. V súvislosti potom práve so zámerom zákonodarca usporiadať vlastnícke vzťahy aj vo vzťahu k osobitne vymenovanej kategórii pozemkov, na ktorých je umiestnená verejná zeleň, je potrebné vyvodiť vznik zákonného vecného bremena aj voči tejto osobitne vymenovanej kategórii. Odvolací súd reagujúc na uplatnené odvolacie námietky v tomto smere dopĺňa, že pokiaľ v dôvodovej správe k zákonu č. 66/2009 Z.z. je ohľadom tejto problematiky uvedené len: „Primerane podľa tohto zákona budú môcť byť usporiadané aj pozemky, na ktorých sa nachádza cintorín, športový areál vo vlastníctve obce alebo verejná zeleň. Podľa zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov obce pri výkone samosprávy zabezpečujú, okrem iného, aj správu a údržbu verejnej zelene, výstavbu, údržbu a správu športových zariadení a obecného cintorína. Obecný cintorín je obec povinná zriadiť podľa zákona č. 470/2005 Z.z. o pohrebníctve v znení zákona č. 355/2007 Z.z. V minulosti mali túto povinnosť národné výbory, ktoré cintoríny často rozširovali aj na majetkovoprávne

neusporiadané pozemky. Ak sa vlastníci pozemkov, na ktorých sa nachádzajú cintoríny, budú dožadovať uplatnenia svojich vlastníckych práv, bude môcť obec tieto vzťahy usporiadať podľa navrhovaného zákona.“ (zdroj - Komentár ASPI), potom možno vyvodíť, že zákonodarca "inšpirovaný" práve zákonom č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení považoval za potrebné ciele a zámer zákona č. 66/2009 Z.z. vzťahnúť výslovne na cintorín (obecný), športový areál a verejnú zeleň, keďže tieto spadajú pod povinnú správu obce.

36. Pokiaľ ide o namietanú jednorazovú povahu náhrady za zákonom zriadené vecné bremeno a súdom uznanú námietku premlčania, odvolací súd zase uvádza, že aj keď samotný zákon č. 66/2009 Z.z. neuvádza, že vecné bremeno vzniká za náhradu, požiadavku náhrady za vecné bremeno súdy už stabilne odvodzujú zo všeobecne uznávaných princípov, príkazu na ochranu základných práv a slobôd, teda zo základného práva vlastníť a užívať majetok. I v prípade zriadenia vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z. je namiesto primeraná náhrada (čl. 20 ods. 4 Ústavy SR). Preto pri zvažovaní výšky primeranej náhrady nie je rozhodujúca povaha verejného záujmu, kvôli ktorému je obmedzené právne postavenie vlastníka. Zreteľ treba brať na intenzitu, rozsah a dĺžku trvania núteného obmedzenia vlastníka. V prípade vecného bremena vzniknutého podľa zák. č. 66/2009 Z.z. treba vychádzať zo skutočnosti, že vlastník pozemku pod stavbou, ktorá prešla do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku je fakticky obmedzený v držaní svojho majetku, v jeho užívaní a v požívaní jeho plodov a úžitkov, aj v nakladaní alebo akejkolvek dispozícii s ním. Inak povedané, zostalo mu iba habere v podobe tzv. holého vlastníctva bez možnosti vykonávať akékoľvek vlastnícke oprávnenie. Rovnako treba prihliadať na dĺžku trvania obmedzujúceho zásahu. Irelevantné ale je, že zákonodarca zrejme nepredpokladal trvanie obmedzujúceho zásahu do konečného vysporiadania vlastníckeho vzťahu k pozemku po taký dlhý čas, ako k nemu v skutočnosti dochádza (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/175/2019 zo dňa 27.4.2022).

37. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci zamietavým spôsobom, pretože považoval predmetný nárok za premlčaný v trojročnej lehote počítanej od 1.7.2009 vychádzajúc pritom zo záveru o tom, že žalobkyniam patrí nárok na jednorazovú odplatu a jeho rozhodnutie je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, čo súd už odôvodnil v rámci bodov 22. až 26. vrátane tohto rozsudku.

38. Čo sa týka odôvodnenia ustálenej rozhodovacej praxe, tu patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Ďalej je to prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného naň nadviazali. Preto v tomto smere treba poukázať na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/194/2018 zo dňa 26.8.2019 a sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30.11.2020, ktoré vychádzajú z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.4.2016 sp. zn. 3Cdo/49/2014 (R 73/2016) a zo dňa 24.3.2016 sp. zn. 7Cdo/26/2014, ktoré sa týkali priznávania primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a a nebytových priestorov konštatujúc, že v nich vyslovený právny názor je plne prijateľný a použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zák. č. 66/2009 Z.z.

39. Odvolací súd uvádza, čo v spore vedenom na NS SR pod sp. zn. 8Cdo/17/2019 dovolateľ - žalovaný (Mesto Zvolen) konkretizoval právnu otázku, keď sa pýtal, či vlastník pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z., má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva aj opakovane za určitý časový úsek až do usporiadania vlastníckych vzťahov spôsobom týmto zákonom predpokladaným, keď sám dovolateľ bol toho názoru, že finančná náhrada je jednorazová a nemá charakter opakujúceho sa plnenia, čím sa podľa neho odvolací súd riešením uvedenej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, za ktorú označil rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/49/2014 a poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 227/2012. Dovolací súd v bode 18. uznesenia vyslovil právny názor o tom, že odvolací súd sa pri riešení predmetnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v rozhodnutí 2Cdo/194/2019. Voči obom označeným rozhodnutiam boli podané ústavné sťažnosti. Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 539/2020 odmietol ústavnú sťažnosť proti rozhodnutiu NS SR sp. zn. 2Cdo/194/2018, pretože jeho závery nepovažoval za arbitrárne. Rozhodnutím ÚS SR sp.

zn. III. ÚS 537/2021 bola odmietnutá ústavná sťažnosť proti rozhodnutiu NS SR sp. zn. 8Cdo/17/2019, pretože spor vo veci sťažovateľov nebol právoplatne rozhodnutý (princíp subsidiarity).

40. Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.1.2022 sp. zn. 1Cdo/99/2019 bolo dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. novembra 2018 sp. zn. 23Co/411/2017 odmietnuté. Odvolací súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol, pretože finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z. je nepochybne majetkovým právom osoby a predmetné vecné bremeno vzniklo in rem, a preto sa vzťahuje na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva a predmetná finančná náhrada nemá charakter opakujúceho sa plnenia. Za skutkových okolností, podľa ktorých žalobca kúpil pozemok 18.6.2014 so zákonným vecným bremenom, ktoré vzniklo 1.7.2009, mal a mohol vedieť, že nárok na odplatu za zriadenie vecného bremena ako jednorazové plnenie bol už v čase kúpy premlčaný a bol premlčaný aj v čase podania žaloby 16.12.2015. Dovolaateľ v predmetnej veci argumentoval proti právnomu posúdeniu veci odvolacím súdom, ktorý uzavrel, že náhrada za vecné bremeno má jednorazový charakter, nárok na náhradu tak vznikol ku dňu 1.7.2009 a týmto dňom začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá skončila vlastníčkovi pozemku dňa 1.7.2012. Najvyšší súd v bode 50. uznesenia poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/194/2018 zo dňa 26. augusta 2019 a tiež uznesenie NS SR sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30. novembra 2020, ktoré riešili otázku, či vlastníck pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z., má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva vo forme pravidelných platieb primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia vo výške ročného úžitku, ktorý sa viaže k tej časti nehnuteľnosti, v ktorej sa vlastníctvo obmedzuje a či existuje ustanovenie všeobecné záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo považovať náhradu za obmedzenie vlastníckych zákonným vecným bremenom podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. vo forme opakujúceho sa plnenia. Dovolací súd odkazom na obe uznesenia NS SR dospel k záveru, že žalobca v dovolaní nastolil takú otázku, ktorá kumulatívne nespĺňa znaky otázky uvedenej v tomto uznesení najvyššieho súdu, resp. nenastolil otázku, ktorá by bola relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nakoľko odvolací súd rozhodol v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, keď uzavrel, že z charakteru uplatneného práva žalobcu na zaplatenie náhrady za zriadenie vecného bremena je ustálené, že išlo o jednorazovú odplatu; nakoľko vecné bremeno v prospech žalovaného na pozemku, ktorý je momentálne vo vlastníctve žalobcu, vzniklo zo zákona ku dňu 01.07.2009 a vlastníck pozemku si v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní neuplatnil nárok na odplatu v lehote 3 rokov od jeho vzniku, t.j. do 01.07.2012, jeho právo sa premlčalo, teda nárok na odplatu za zriadenie vecného bremena bol v čase kúpy pozemku so zákonným vecným bremenom žalobcom dňa 18.6.2014 už premlčaný.

41. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/292/20201 z 21.4.2022, bolo dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 29. apríla 2021 č.k. 18Co/82/2019-742 odmietnuté, keď Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok prvostupňového súdu tak, že žalobu zamietol majúc za to, že pokiaľ žalobca nadobudol vlastnícke právo k predmetnému pozemku na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 19.12.2016 a uplatnil si nárok za obdobie od 2012 do 2014, pričom v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z. vzniklo vecné bremeno k takýmto pozemkom účinnosťou zákona, t.j. k 1. júlu 2009, potom jeho nárok je premlčaný (pozemok vo vlastníctve žalobcu je zaťažený vecným bremenom v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z.). Najvyšší súd sa v predmetnom uznesení zaoberal právnou otázkou dovolaateľa, ktorý namietal proti právnomu posúdeniu veci odvolacím súdom, keď uzavrel, že náhrada za vecné bremeno má jednorazový charakter, nárok na náhradu tak vznikol ku dňu 1.7. 2009 a týmto dňom začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá skončila vlastníčkovi pozemku dňa 1.7.2012. Aj v tu prejednávannej veci dovolací súd odkázal na závery označených rozhodnutí NS SR sp. zn. 2Cdo/194/2018 a 8Cdo/17/2019.

42. Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.2.2023 sp. zn. 7Cdo/363/2021 bol vo veci dovolania žalovaného zrušený rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 7. júla 2021 sp. zn. 3Co/58/2020, keď v tam prejednávannej veci Okresný súd Michalovce v poradí druhým rozsudkom z 10. júna 2020 č.k. 19C/247/2016-289 zaviazal žalovaného k zaplateniu peňažnej čiastky a zamietol žalobu v časti požadovaného úroku z omeškania za obdobie od 15.2.2017 do 16.2.2017, keď rozhodol o peňažnom nároku žalobcu na náhradu za vecné bremeno zriadené zákonom č. 66/2009, ktorý bol napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Košiciach potvrdený. Krajský súd v Košiciach pritom vychádzal z právneho záveru o tom, že primeraná náhrada za nútené obmedzenie vlastníckeho práva je poskytovaná za dobu vopred neurčitú, a teda možno uvažovať o pravidelných platbách primeranej náhrady počas

trvania núteného obmedzenia, a to v podobe primeranej náhrady, preto bol ústavný dôvod na priznanie opakujúcich sa dávok primeranej náhrady. Dovolací súd v súvislosti s podaným dovolaním dospel k záveru, že oba nižšie súdy nezaujali žiadne stanovisko k zásadnej argumentácii žalovaného, podľa ktorej k obmedzeniu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam došlo dňom vzniku zákonného vecného bremena dňa 1.9.2009, pričom na plnenie mal nárok len vlastník zaťaženého pozemku v čase vzniku zákonného vecného bremena a potom ďalší vlastník nadobudol vlastnícke právo už obmedzené zákonným vecným bremenom, pretože predmetné vecné bremeno vzniká in rem a vzťahuje sa na každého vlastníka vecného bremena zaťaženého pozemku (odkazujúc tiež na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/49/2014) Dovolací súd nad rámec dovolacieho prieskumu dal do pozornosti, že: 25. Problematika náhrady za zákonné vecné bremeno vzniknuté podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. bola medzičasom predmetom viacerých rozhodnutí dovolacieho súdu, napr. sp. zn. 2Cdo/194/2018 a 8Cdo/17/2019, na ktoré sa dovolateľ odvolával už v odvolacom konaní, 4Cdo/175/2019 a 5Cdo/116/2021. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/2/2014 bolo zrušené nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 349/2015 zo dňa 19. januára 2016. Ústavnú sťažnosť vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/17/2019 z 30. novembra 2020 Ústavný súd SR odmietol uznesením sp. zn. III. ÚS 537/2021 zo dňa 30. septembra 2021. Urobil tak z dôvodu, že sťažovateľmi spochybňovaný výklad relevantnej právnej normy v konkrétnych okolnostiach veci (nesúhlas právnym názorom najvyššieho súdu, že sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keď v čase vydania rozhodnutia odvolacieho súdu nebolo známe žiadne rozhodnutie najvyššieho súdu meritórne riešiace otázku nároku na opakovanú primeranú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom (podľa zákona č. 66/2009 Z.z.) sa môže stať predmetom ústavného prieskumu až vtedy, keď bude vec právoplatne skončená.

43. Podobne postupoval NS SR v uznesení sp. zn. 4Cdo/102/2022 zo dňa 31.5.2023, keď zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21C/7/2020 a tiež Okresného súdu Prešov sp. zn. 11C/133/2012 odkazujúc ohľadne peňažného nároku žalobcu na náhradu za vecné bremeno zriadené zákonom č. 66/2009 Z.z. na závery rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/194/2018 a 8Cdo/17/2019, ktoré označil súčasne za ustálenú rozhodovaciu prax. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci zamietavým spôsobom, pretože považoval predmetný nárok za premlčaný v trojročnej lehote počítanej od 1.7.2009 vychádzajúc pritom zo záveru o tom, že žalobkyniam patrí nárok na jednorazová odplata a jeho rozhodnutie je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, čo odvolací súd už preskúmal v rámci odvolacieho prieskumu a v tomto smere sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP).

44. Odvolací súd považuje za nedôvodnú odvoláciu námietku, ktorou žalobkyne namietali, že zo žiadnych dôkazov nevyplýva, aby Borovicový háj mal v správe Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc, pričom malo za to, že z dôkazu - z rozhodnutia Ministerstva lesného a vodného hospodárstva SSR zo dňa 21.1.1987 a jej prílohy č. 1 vyplýva, že Borovicový háj mali v správe Východoslovenské štátne lesy š.p. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na to, že v priebehu konania žalobkyne nespochybňovali okolnosť, že Borovicový háj (resp. celé územie spadajúce pod lokalitu, ktorá sa nazýva Borovicový háj) bol spravovaný Záhradníckym a sadovníckym podnikom mesta Košíc, čo bolo zrejmé aj z dokumentov predložených žalovaným, že tieto pozemky (ani zeleň) - nikdy neprešli z majetku Slovenskej republiky na obec, ale práve naopak, tieto boli už od roku 1985 v správe (nie vo vlastníctve) najprv: a) Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košice - rozhodnutie zo dňa 15.3.1985 o využití územia, ako aj listinný dôkaz - Hospodárska zmluva z 10.11.1987. Pokiaľ odvolateľky poukazovali na dôkaz - rozhodnutie Ministerstva lesného a vodného hospodárstva SSR zo dňa 21.1.1987, týmto rozhodnutím došlo k trvalému vyňatiu lesných pozemkov v katastrálnom území C. - L. s cieľom vytvorenia mestskej zelene - obvodového parku o celkovej výmere 11.4245 ha a odvolaciemu súdu nie je zrejmé, ako tento dôkaz preukazuje, že Borovicový háj bol v správe Východoslovenských štátnych lesov š.p. Preto je dôvodnou argumentácia odvolateľiek, že ak Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc nenadobudol nikdy do svojej správy Borovicový háj, potom správu nemohol previesť ani na ďalší subjekt, pretože nikto nemôže na iného previesť viac práv ako má sám, a teda sú neplatné všetky nasledovné právne úkony a že vo veci nebolo ustálené, ktorá socialistická organizácia mala získať do správy národného majetku Borovicový háj, z ktorého dôvodu bolo podľa jej názoru potrebné aplikovať na vec § 65 ods. 3 Hospodárskeho zákonníka so záverom, že Borovicový háj mal po celý čas v dočasnej správe okresný národný výbor v

Košiciach, pre ktorý prípad bol vylúčený prechod z vlastníctva štátu na obce podľa zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Vzhľadom k tomu odvolací súd nepovažuje za dôvodné tvrdenie odvolateľky o absolútnej neplatnosti Hospodárskej zmluvy zo dňa 10.11.1987, nakoľko predmetom tejto zmluvy bol prevod správy národného majetku z organizácie Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc ako odovzdávajúcej organizácie na organizáciu Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc- Správa verejnej zelene Košice ako preberajúcej organizácie, ktoré zmluvné strany nemožno stotožňovať so subjektom Národného výboru mesta Košíc, a ani so subjektom Čsl. štátu, ktoré neboli zmluvnými stranami a na uvedenom nemení nič ani okolnosť, že Národný výbor mesta Košíc bol v zmluve uvedený ako nadriadený orgán tak odovzdávajúcej, ako preberajúcej organizácie a že išlo o prevod správy národného majetku, t.j. majetku logicky patriacemu štátu. V kontexte uvedeného potom podľa názoru súdu nejde o nemožný kríženec štátu a jedného z jeho orgánov, resp. ním zriadených organizácií. Zmluvným stranám tejto zmluvy bol zrejímavý predmet prevodu správy, o čom svedčí dojednaný predmet prevodu správy v bode 1 zmluvy (Borovicový háj o rozlohe 11.4245 ha kat. územie Košice-západ), preto prijatie záveru o neurčitosti predmetu zmluvy, tak ako sa o to snaží odvolateľka, by bol zo strany súdu postupom v rozpore s preferovaním zásady platnosti zmluvy pred jeho neplatnosťou, osobitne za situácie, že zmluva bola uzatvorená ešte v roku 1987, žiadna zo zmluvných strán sa nedovoľovala jej neplatnosti a žiadna zo zmluvných strán už v danej podobe a forme neexistuje (t.j. vo vzťahu k týmto subjektom už nie je možné zisťovať ich skutočnú vôľu dojednania predmetu zmluvy) – viď v tomto znení v obdobnej veci aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co/90/2023-506 zo dňa 28.5.2024.

45. Odvolací súd vychádzajúc tak z právnej istoty strán sporu ako aj z ustálenej rozhodovacej praxe súdov, čo sa týka preskúmania BH, keďže v konaní je nesporne preukázané, že predmetné parcely tvoria BH a územnú zeleň, konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia s tým, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vecne správne vysporiadal s procesným útokom žalobkyní a to aj s odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov, v znení totožných sporov, čo potvrdzujú aj citované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR ako aj Ústavného súdu SR, a preto ani odvolaciu súdu neostávalo iné ako potvrdiť napadnutý rozsudok v zmysle § 387 ods. 1 CSP s odkazom na ust. § 387 ods. 2 CSP ako vecne správny.

46. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP a nepriznal stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže v odvolacom konaní boli žalobkyne neúspešné a žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

47. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).